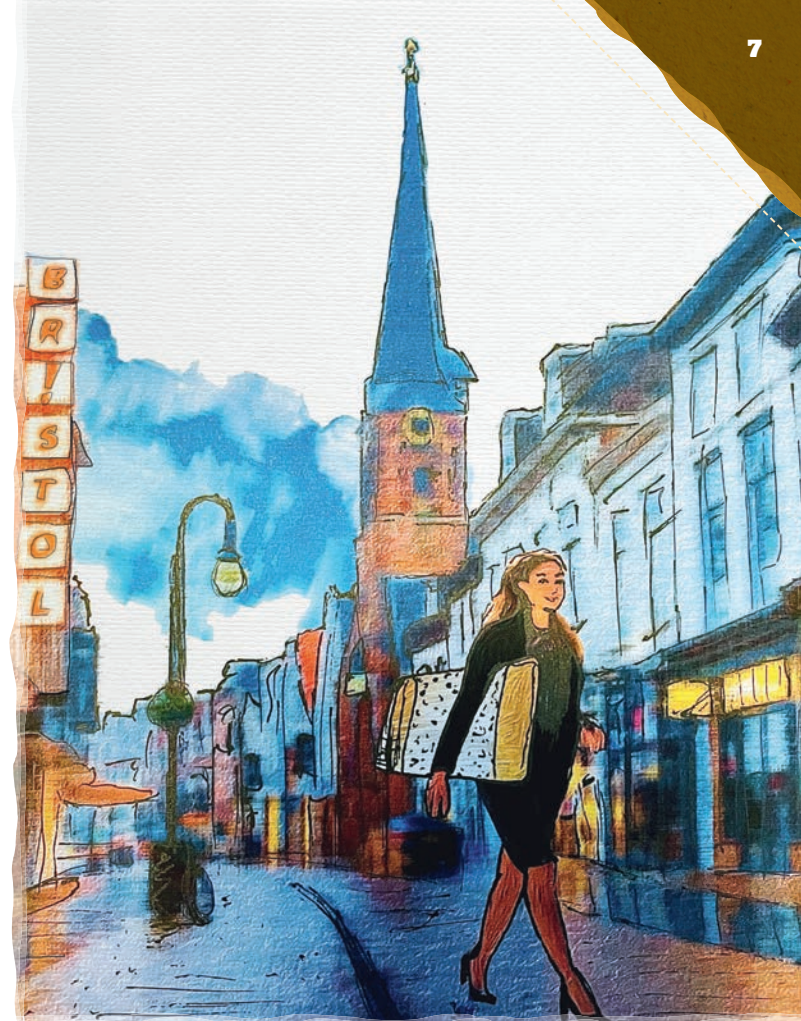

Waterverf

Met kordate stap loopt Mia door de stad, onder haar arm stevig ingeklemd een groot rechthoekig pakket. Het bubbeltjesfolie dat ze gebruikt heeft, voelt als een beschermende deken onder de druk van haar arm.

Tik, tik, tik. Haar hakken verbreken de stilte op de klinkers in het nu nog rustige centrum. Ze heeft haast, ze wil zo snel mogelijk naar haar vader toe. Ze snapt zelf niet goed waar die haastgevoelens zo plotseling vandaan komen. Meer dan dertig jaar is ze hier niet geweest.

Ze komt uit een stoere familie. Haar vader, haar ooms, haar opa en haar overgrootvader. Allemaal baggeraars en zeelui, allemaal getrouwd met stevige boerendochters uit de omgeving. Water is brood, luidt het adagium in haar familie. Niemand is bang voor het water, ook zij niet. Met water verdien je de kost. Hard werken, risico's nemen, ruwe weersomstandigheden: geen vrouwenwerk.

Ook dat is het uitgangspunt in haar familie. Het was destijds voor haar vader slikken geweest dat er een meisje was geboren en dat er verder geen zonen waren bijgekomen.

Recalcitrant hadden haar ouders haar genoemd, toen ze na de middelbare school stug volgehouden had dat er maar een ding was dat ze wilde: naar de

kunstacademie. Dankzij de steun van opa had ze uiteindelijk toch die felbegeerde opleiding in Den Haag kunnen doen. Met trots had ze haar eerste schilderijen getoond.

‘Bijzondere kleur’, had haar moeder opgemerkt. ‘Wat stelt dit voor?’, had opa gevraagd. Haar vader had alleen maar afkeurend zijn hoofd geschud. Hoe abstracter haar werk werd, hoe meer onbegrip ze oogstte. Ze reisde steeds minder vaak naar Gorcum af. Met overtuiging koos ze voor een andere levensloop, haar familie in verwarring achterlatend. Toch heeft Mia een aardje naar haar vaartje. Ze is, net als hij, een wereldreiziger. Door een uitwisselingsproject met buitenlandse kunstenaars woont ze alweer jarenlang in Florida, waar ze een passie voor duiken heeft ontwikkeld. De zee is haar inspiratiebron. Met een breed palet aan blauw- en groentinten schildert ze het onderwaterleven. Ze boekt er steeds grotere, zelfs internationale successen mee die ook in Gorcum niet onopgemerkt blijven.

Daar loopt ze nu door de straten van haar jeugd, langs de toren van de Grote Kerk met z’n vertrouwde knik. Ze hoort het ruisen van de fontein op de Grote Markt. Nog een paar straten, en daar ziet ze haar vader zitten in de zon voor het huis.

‘Dag pap.’

‘Dag kind.’ Ze kijken elkaar wat ongemakkelijk aan. Zwijgzaam schuifelen ze naar binnen, naar de woonkamer waar nog steeds het zware eikenhouten wandmeubel staat. Ze nemen plaats aan de eettafel met daarop het Perzisch kleed. Ze herkent de kale plek van waar ooit een asbak stond. ‘Koffie?’, vraagt haar vader. Ze knikt. ‘Zet jij die dan?’

‘Met warme melk, precies zoals mama dat altijd deed’, antwoordt Mia. Zijn ogen lichten op. Algauw vult de geur van filterkoffie de kamer. Ze praten over het warme weer, het gebrek aan regen en dan schuift Mia haar pakket over tafel. Ze houdt haar adem in, terwijl haar vader het bubbeltjesfolie met licht trillende handen verwijderd. Hij houdt het schilderij op armlengte afstand en kijkt er minutenlang in stilte naar. Zijn ogen bewegen van links naar rechts, van onder naar boven en weer terug. Centimeter voor centimeter neemt hij de subtropische onderwaterwereld in zich op. Daarna legt hij het schilderij voorzichtig op tafel. ‘Ach meisje toch.’ Zo onopvallend mogelijk haalt hij een grote witte zakdoek uit zijn broekzak en dept daarmee zijn waterige ogen. ‘Mijn lieve meisje toch. Ook zonder een zeebonk te zijn kun je leven van de zee.’ Hij pakt haar rechterhand vast en drukt er een kus op. Mia weet: *ze is weer thuis.*

Marianne Sinke

Winnaar GLP 2022, volwassene